

PO TAURAGNŲ DANGUM

Tauragnų krašto bendruomenės laikraštis

2016 liepa Nr.87

Liepos 6 d. 21 val. Tauragnuose

Pirmą kartą nuo 2008-ųjų metų šiemet liepos 6 dieną negiedojau *Tautiškos giesmės*. Tuo metu buvau lėktuve pakeliui į Londoną. Bet mintimis buvau Tauragnuose, kartu su visais, o seseriai, kuri skrido kartu, pajuokavau – kaip atrodytų, jei mes užgiedotume himną lėktuve? Žinoma, neišdrįsime ir tokios iniciatyvos niekas neparodė.

Vėliau, ir vaikščiojant po miestą, turintį per 8 mln. gyventojų ir dar nerealiai „išsipučiantį“ vasaros atostogų metu, kad, regis, miesto centre ir vietos kojai nebėra kur padėti, ir važiuojant Londono metro, atrodė, kad kartu vaikšto ir važiuoja visas pasaulis: azijiečiai, juodaodžiai, baltaodžiai... skirtingų rasių, kultūrų, religijų... Juk Londone gyvena per 200 tautų.

Sakoma, kad į Londoną neverta imti skėčio, nes per savaitę jis supus, kadangi nespėsime jo išdžiovinti. Bet mums pasisekė – visas penkias dienas švietė saulė, lynoti ėmė tik prieš išvažiuojant, supratom – laikas namo ir pasaulis, kuris atsiduria po kojom, kai užsikeli į *Londono akį*, staiga susitraukė iki mažo miestelio, kuris per tas dienas taip nutolo, lyg būčiau jame nebuvus kelis mėnesius ar metus.

Gal dėl to, kad neištirptume tautų skruzdėlyne, tik mes, lietuviai, vienintelė tauta pasaulyje, tą pačią dieną, tuo pačiu laiku

vis dar giedame savo himną ir tada atrodome dideli. Netgi Londone.

Danguolė Trimonienė

Liepos mėnesio jubilėjai. Sveikiname!

50 metų sukanka tauragniškiui

Jurijui Skliausčiui;

**60 metų jubiliejų švenčia Genovaitė
Musteikienė iš Klykių ir tauragniškę**

Nijolė Burkauskienė;

70 metų sukaktį švenčia Ona

Jauniškytė iš Gaidelių;

80 metai sukanka tauragniškėms

Janinai Augulytei ir Aldonai

Veronikai Šinkūnienei,

Angelei Vaičiūnienei iš Sėlės,

**Laimutei Marijonai Musteikienei iš
Vyžių kaimo.**

Kraštiečių šventė Tauragnuose (informacija Danguolės Trimonienės)

Birželio 25 d. tauragniškiai ir svečiai rinkosi į tradicinę Kraštiečių šventę. Šventė prasidėjo bėgimu Taurapolis-Tauragnai. Atstumą įveikė Giedrius Jasminavičius, Sigita Juknevičiūtė, Gediminas Palskis, Deimantas ir Egidijus Šyviai, Ignas Švickis. Geriausią laiką parodė Deimantas.

Po pietų visi rinkosi į kultūros namus. Šventę pradėjo mažieji tauragniškiai, dainavo Tauragnų skyriaus kapela. Susirinkusius sveikino mero patarėjas kraštiečiai Gintautas Petravičius, dalyvavo Tauragnų krašto garbės piliečiai: Algimantas Čaplinskas, Aldona Driukienė, Romualdas Šimkūnas. Šiais metais Tauragnų krašto garbės piliečio vardas buvo suteiktas Algiui Trinkūnui už meilę ir nuolatinę paramą gimtajam kraštui. Padėkota šventės rėmėjams – Algimantui Čaplinskiui ir Algiui Trinkūnui.

Po oficialiosios dalies susirinkusieji stebėjo tris spektaklius: UKC Sudeikių skyriaus mėgėjų teatro spektaklį Žemaitės komediją „Apsiriko“ (rež. Angelė Dikmonienė), UKC Tauragnų skyriaus vaikų ir jaunimo dramos studijos spektaklį A. Lingren „Emilis iš Lioneborgos“ (rež. Loreta Juškėnienė) ir UKC Daugailių skyriaus mėgėjų teatro spektaklį V. Miliūno „Seserys“ (rež. Jūratė Paliulienė).

Šventė baigėsi koncertu prie kultūros namų. Dainavo ir grojo Tauragnų skyriaus kapela „Tauragna“ (vad. Vilma Valienė), koncertavo Antonijus Žilinskas. Visi vaišinosi troškinių, kurį išvirė Vidas Juknevičius.

Bronė Juknevičienė Apie Kraštiečių šventę kitaip

Tradicinė Kraštiečių šventė Tauragnuose ir šiais metais sulaukė daug savų žmonių – ir pačių tauragniškių, ir jų draugų bei giminių, ir seniai iš miestelio išvažiavusių, bet nuolat čia sugrįžtančių, ir visų, kam Tauragnai tapo savais. Tą savaitgalį (birželio 25 d.) daugelyje rajono miestelių vyko šventės – tikrai buvo galima rinktis. Žinoma, kiekvieną traukė jo tėviškė: artimieji ir draugai, o gal ir nostalgija praeičiai... Nevardinsiu, kas atvyko, kas kalbėjo, ką gražaus ir įdomaus pamatė. Žmonių buvo daug, visi viską matė – todėl

to paties nekartosiu. Tik negaliu neparašyti apie Tauragnų kultūros centro darbuotojų kūrybiškumą. Oficialioji dalis trumpa, bet tokia subtili ir jaudinanti! Sugrįžimas į tėviškę, į vasarą, į vaikystę su margaspalviais drugeliais... Kas gi iš mūsų vaikystėje negaudė drugelių? Ir kuris gi nesakė, kad seniau drugelių buvo daugiau ir jie buvo gražesni? Ačiū už puikų reginį. Reikia tiek nedaug, kad neatitrauktum akių nuo scenos...

Šventę pradėjo Tauragnų ateitis

Šventė šurmuliavo iki vėlumos, daug buvo dainų, buvo tradicinis troškinys, buvo seniai nesimačiusių draugų apsikabinimai, rankų paspaudimai, pažadai dažniau susitikti ar bent susiskambinti. Daug kas su daug kuo kalbėjosi, o aš pakalbinau Tauragnų krašto Garbės piliečius. Jų dabar jau 13. Šventėje dalyvavo trys. Kalbėjomės apie tai, kaip jie jaučiasi Kraštiečių šventėje, apie ryšį su Tauragnais, ko norėtų palinkėti sau ir tauragniškams.

Šiais metais Tauragnų krašto Garbės piliečio vardas buvo suteiktas **Algiui Trinkūnui** už meilę ir nuolatinę paramą gimtajam kraštui. A. Trinkūnas tapo tryliktuojų Tauragnų krašto garbės piliečiu. Kartu su Algimantu Čaplinsku taip pat buvo ir šios šventės rėmėjas. Bet apie paramą savo gimtinei, įvairioms šventėms A. Trinkūnas mažiausiai norėjo šnekėti. Tikriausiai ne tik dėl jaudulio, bet ir dėl to, kad jam parama savo kraštui yra suprantama ir būtina.

Algis Trinkūnas daugiau kaip 20 metų vadovauja šeimos įmonei „Agrenta“. Tai viena didžiausių krovinių pervežimo paslaugas teikianti lietuviško kapitalo įmonė, bendradarbiaujanti su stambiausiomis Europos, Skandinavijos ir Baltijos šalių įmonėmis. Pagrindinė įmonės veikla – krovinių pervežimas, papildomos veiklos: prekyba naudota žemės ūkio ir statybine technika, agroserviso bei tvenkinių kasimo paslaugos. Įmonėje dirba daugiau kaip 130 darbuotojų.

Šeima – žmona irgi vietinė, Genė Šimkūnaitė, sūnus Aistis dirba kartu įmonėje, vedęs, jau padovanojo anūką, dukra Ieva dirba Užsienio reikalų ministerijoje, šiuo metu jos darbo vieta Briuselyje.

Mačiau, kaip labai daug tauragniškių, susirinkusių į Kraštiečių šventę, norėjo Algiui Trinkūnui paspausti ranką,

Algis Trinkūnas – tryliktasis Tauragnų krašto garbės pilietis

Algį Trinkūną sveikina mero patarėjas Gintautas Petravičius

Padėka šventės rėmėjui Algimantui Čaplinskiui

pasidžiaugti ir pasveikinti. Apie tai ir kalbėjomės – apie ryšį su Tauragnais. A. Trinkūnas labai jaudinosi, nes savų žmonių įvertinimas ypač svarbus. Tauragnuose jo gimtieji namai, nes čia gimė, augo, mokėsi, dirbo ir jaučia labai artimą ryšį su tėviške. Paklaustas apie materialinę paramą, atsakė labai trumpai: visi turim paremti savo kraštą, prisidėti prie jo puoselėjimo, gražinimo.

Sau ir visiems tauragniškiams išsakė tokius palinkėjimus: „Būkim visi sveiki, tai yra svarbiausia. Nepamirškim savo krašto, padėkim, nors po lašuką visi. Norėčiau, kad į Tauragnus sugrįžtų kuo daugiau jaunimo ir čia liktų, nes čia kraštas gražus, ir žmonės gražūs, geri. Didelis nuopelnas ir seniūno, ir bendruomenės pirmininkės, kad sutelkia žmones bendram darbui, kad bendruomenė savo kraštui padaro daug gerų darbų“.

Dažnai į šventes (ir ne tik kraštiečių) atvyksta Tauragnų krašto garbės pilietis **Algimantas Čaplinskas**. Kilęs ne iš mūsų krašto, bet jau tapęs savu. Taigi su gerbiamu A. Čaplinsku ir kalbamės apie ryšį su Tauragnais ir tauragniškiams.

„Pirmiausia tas ryšys atsirado per mergaitę, kurią vežėme gydyti (Neringą Kirkaitę, pastaba autorės). Vėliau atsirado ir ryšys su visa bendruomene. Buvo suteiktas Garbės piliečio vardas. Jaučiausi giliai sujaudintas, nes darant tokius darbus niekada negalvoji apie sveikinimus ar garbę, manau, jie turi būti daromi tyliai. Nesu kilęs iš šio krašto, bet Tauragnai tapo *antru savu kraštu*, čia malonu atvykti, bendrauti su žmonėmis, paremti šventes. Ryšį žodžiais gal sunku išsakyti, jį labiau jauti vidumi. Todėl labai norėčiau tauragniškiams palinkėti, kad viskas būtų gerai... Ir dar linkiu išlikti tokia puikia bendruomene!

Jos vadovai sugeba apjungti žmones bendriems darbams. Linkiu, kad tęstųsi tradicijos, kad čia susirinktų žmonės, kuriems gera kartu. O kad gera – matyti iš pilnos salės žmonių. Kad čia atvyktų ir *išeiviai*, ir jaustų širdimi ryšį su gimtine.

O sau kažko linkėti sunku... Gal gyvenimo prasmės ir vertybių kuo aiškesnio suvokimo. Ir dar norėčiau, kad likimas man leistų padaryti dar nemažai prasmingų ir reikalingų darbų.“

Visada malonu bendrauti su **Romualdu Šimkūnu**, nes ir jis džiaugiasi kiekvienu susitikimu su savo kraštiečiais. „Jaučiuosi gerai, nes esu jaunas, man tik aštuoniasdešimt antri metai baigiasi už keleto dienų (liepos 5-ą, pastaba autorės). Girdėjau, kad tauragniškiečiai žada mane aplankyti per gimtadienį. Jų visada mielai laikiu, lauksiu ir šimet, ir ateityje. Esu darbingas, turiu darbų ir Vilniuje, ir tėviškėje, Vyžiuose.

Kalba Romualdas Šimkūnas

Jų turiu tiek, kad man dienų viskam padaryti per maža. Daugiausia drožyba, o kiti darbai – stabilus tvarkos vedimas. Vyžiuose prie namų nemažas kiemas, kurį reikia nušienauti. Pasisodinom svogūnų, bulvių – juos reikia prižiūrėti. Mačiau, kad atskrido kolorado vabalai. Vėl rūpestis, nes, jei neprižiūrėsi, tai darbas ir nueis per nieką. Dažnai būna taip, kad žmogus pats sau susikuria darbus, o aš jų visada susikuriu.

Va taip smagiai ir bėga mano dienos. Gerai, kad turiu savo artimųjų palaikymą, paramą ir patarimus. O kai būname Vilniuje, tai su žmona esame Trečio amžiaus universiteto klausytojai, lankome literatūros ir turizmo fakultetus, keliaujame. Paskutinė kelionė buvo į Lenkiją, trijų dienų. Rudeniop dar žadame pajūriu nukeliauti iki Sopoto. Kelionės nebrangios, mums, pensininkams, kaip tik. Kartais norisi ir *paišdykauti* – buvome Irane. Įspūdžiai – su niekuo nepalyginami! Keliavome ir po Europą, bet ši kelionė neprilygo nė vienai.

Gyvename aktyviai. Gal tas ir priduoja gyvasties. Jei žvelgi į ateitį su tam tikra perspektyva, su noru (o jei jis didelis, tai rūpi realizuoti) – tas priduoja žmogui entuziazmo siekti užsibrėžtų tikslų.

Santykis su Tauragnais? Galiu nusakyti vienareikšmiškai. Drožyba. Esu padaręs daug. Dabar seniūnas paprašė stogastulpio

knygnešiui. Viename kaime yra gimęs knygnešys, bet paminklas jam jau nunykęs. Jau žinau, kaip tas paminklas turi atrodyti. Jei seniūnas atveš medį, o aš tikrai žinau, kad atveš, tai turėsiu darbo ne dienai ir ne dviem.

Palinkėjimas sau ir tauragniškiams? Kad nebūtų blogiau. Džiaugiuosi, kad visada buvau sveikas, darbingas. Kad žmona sveika. Kad rūpinomės vienas kitu. Kad didelių sukrėtimų gyvenime nebuvo. O pabaigai noriu pasakyti štai ką: niekas taip neluošina ir nežudo žmogaus, kaip nieko neveikimas. Veikti, judėti, eiti pirmyn – pagrindinė sąlyga, kad žmogus būtų laimingas“.

Aš leidau sau išplėsti gerb. Romualdo palinkėjimus. Nors daugelis gal ir skaitė jo knygelę „Atminties proskynos“ (2008), bet priminsiu: „Iš tėvų gyvenimo supratau, kad niekas taip neluošina ir nežudo žmogaus, kaip nieko neveikimas. Geram žmogui šito nelinkėčiau, juk nieko neveikdamas labiausiai skriaudi save. Žmogus pailsi nuo vieno darbo tik tada, kai pradeda kitą. Darbštumas, sumanumas, blaivi būtis, dėmesingumas kitam, žmogiškasis orumas – ypatybės, albatroso sparnais nešančios žmogų per gyvenimą. O jei dar ir humoro jausmo bent kiek turi, žinok: ne veltui ši žemelė nešioja“.

Aldona Driukienė, puikiai visiems pažįstama, gyvena Tauragnuose nuo 1970 metų. Kaip ji jaučiasi savo miestelio Kraštiečių šventėse, ką norėtų pasakyti? „Jaučiuosi gerai, dalyvauju šventėje. Aš dabar labai džiaugiuosi, kad šventės vyksta, džiaugiuosi, kad labai gerai viskas organizuota, kad kultūros namų kolektyvas taip sutartinai dirba, daug nuveikia, kad labai įdomiai viską organizuoja. Ir šiandien gera, nes dalyvauju puikioje šventėje. Man Tauragnai jau seniai yra savi. Dar dirbdama ambulatorijoje žinojau visų žmonių vardus, pavardes, tėvų vardus ir gimimo metus. Man Tauragnuose nėra blogų žmonių, todėl labai gera čia susitikti ir su kasdien matomais kaimynais, o dar labiau gera matyti tuos, kurie atvažiuoja pasiilgę Tauragnų. O linkėti sau ir kitiems

labiausiai norėčiau sveikatos. Ir dar – kad visur sektųsi, kad jaunimui sektųs darbai. O matydama šią šventę, kitus kultūros namų kolektyvo organizuojamus renginius, norėčiau tauragniškiams palinkėti kuo dažniau eiti į renginius, nes moterys įdeda tiek darbo, kad jos tiesiog nusipelno nuolat matyti pilną žiūrovų salę.“

Sudeikiečiai tauragniškiams parodė nuotaikingą spektaklį – Žemaitės komediją „Apsiriko“

Svečiai iš Daugailių – Vyt. Miliūno „Seseris“

Giedrius Jasminavičius, Egidijus Šyvis, Sigita Godeliauskienė (Juknevičiūtė), Gediminas Palskis, Ignas

Švickis, Deimantas Šyvis dalyvavo bėgime Taurapolis-Tauragnai, skirtame miestelio šventei, ir sėkmingai įveikė distanciją.

Troškinį tradiciškai virė Vidas Juknevičius

KVIEČIAME CIRKAS! CIRKAS! CIRKAS! CIRKAS VISAI ŠEIMAI!

Liepos 22 dieną 19 val. Tauragnų kultūros namų kieme (cirko palapinėje) vyks cirko DULIDU iš Klaipėdos pasirodymas. Jie parodys klounados spektaklį visai šeimai pagal H. K. Anderseno pasaką „Profesorius ir blusa“.

Išankstinių bilietų kaina: 2 žm. – 4 Eur, cirko pasirodymo dieną: 1 žm. – 4 Eur
Bilietai parduodami kultūros namuose

Rugpjūčio 12 d. 14 val. kviečiame į Šuminų kaimą, kur švėsime Žolinę.

Kurti kompozicijas iš žolynų pamokys profesionali floristė, visiems tauragniškiams gerai pažįstama
Monika Skliaustytė.

Dalyvaus UKC vaikų ir jaunimo folkloro studija bei sutartinių giedotojų grupė „Sėdauta“ (vadovė Dalia Magylienė).

Ateikime ir atvažiuokime, juk žmonės tikėdavo – kas neateis kartu švęsti per Žolinę, tam visi metai bus blogi.

Apie renginius trumpai

Birželio 23 dieną Kraštiečių šventės proga Tauragnams puikų koncertą padovanojo Norvegijos Nacionalinės Oslo filharmonijos artistas **Povilas Syrrist-Gelgota** (altas). Koncerte taip pat dalyvavo Čiurlionio menų m-klos moksleivė Birutė Ilčiukaitė (altas), LMTA magistrantė Aušrinė Garsonaitė (fortepijonas), Rimvydas Vilkas (kontrabosas), Utenos muzikos m-klos fortepijoninis duetas (Patricija Vilkaitė ir Mindaugas Baliukevičius).

Joaną Talaikienę

Janiną Stundžienę

Atlikėjai po koncerto

Birželio 23 d. Tauragnų moterys nupynė 17 vainikų ir pasveikino Janinas ir Jonus, gyvenančius Tauragnuose.

Joną Šarką ir Joną Musteikį

Sveikiname Joną Gimbutį, Joną Kovalskį, Janiną Puodžiukienę

Į laikraščio puslapį varduvininkai visi netilpo...

Nauja rubrika

Vasaros atostogų dienoraštis. Jį pradeda

Bronė Juknevičienė

Kretos sala iš arti

Kai atostogauji tada, kai vos ne kiekvieną dieną lyja, o ir tos atostogos tokios trumpos, ramini save sakydama, kad namuose labai gera, kad visgi per savaitę būna viena diena, kai gali pasimaudyti ir pabūti saulėje, ir kad daugybę metų atostogos tokios ir būdavo – tik poilsis nuo darbo. Žinoma, dar būdavo kelionės su bendruomene, ir tai puiku. Šiais metais galiu pasakyti, kad atostogos gali būti ir kitokios – be jokių minčių apie nenuravėtą daržą ar nenuvalytus langus. Paskutinę gegužės mėnesio savaitę praleidome Kretoje – kelionė buvo vaikų dovana mums. Nors ir paruošėme „namų darbus“, t. y. susidarėme lankytinų objektų sąrašą, perskaitėme atsiliepimus apie ekskursijas, kainas, valgį, bendravimą, bet jokie kelionių aprašymai niekada neperteiks to, ką pamatai ir patiri pats.

Šalčiausią dieną iš aštuonių, kurias praleidome Kretoje, buvo 24 laipsniai šilumos. Džiaugiamės, kad tai buvo pirmosios dienos, nes nutarėme įveikti Samarijos tarpekį – 18 km kelią kalnuose, apie kurį sakoma: „Neperėjai Samarijos, reiškia nebuvai Kretoje“. 18 km per akmenis, iš šonų kalnų siena, nedidelė upė vietomis dingsta, ir tada pagalvoji, kad temperatūra žymiai aukštesnė, bet matai tokius vaizdus, kad nesigaili nė akimirkos. Perėjome per 6 valandas, nusileidome nedideliame kaimelyje prie Libijos jūros, ten dar reikėjo laukti kelto, nes kito kelio atgal tiesiog nėra, tik jūra. Buvome prie Kourno ežero, tai vienintelis ežeras Kretoje, kurio vanduo yra gėlas, aplankėme Kretos civilizacijos valdovų rūmus – Knosą. Tai didžiulis pastatų kompleksas, su daugybe koridorių, įvairių patalpų, perėjimų, kurio labirintuose prieš tūkstančius metų aukų laukė Minotauras. Vaikščiojom Chanijos ir Retimno miestų siauromis gatvelėmis, sustodavom pakelės paplūdimiuose, įdomiose vietose, kalnais ir įlankomis su besikeičiančių spalvų vandeniu grožėjomės plaukdamis kateriu.

Tai toks kelionės dienoraštis. O jį dar papildytumėm kita patirtimi, kuria galėtumėm pasidalyti su pirmą kartą keliaujančiais į Kretą. Kretos keliai ir vietos vairuotojai... Bent kiek mažiau vingiuotas Nacionalinis kelias, o visa kita–

Prie viešbučio, kuriame gyvenome

kelių serpantinai, kur dažnai sunku suprasti, kaip posūkius įveikia autobusai. Autobusu važiuom į Samariją – iš vienos pusės statūs kalnai, iš kitos prarajos ir staigūs posūkiai, kuriuos reikia įveikti. Vienne kaimelyje pasirodė, jog ant kelio guli akmenys. Ne, tai avys, ir jos net nesiruošė pajudėti ir leisti 50 vietų autobusui pravažiuoti! Vairuotojas išlaviravo... Apie vairavimo kultūrą Kretoje: kelio ženklai ir greičio ribojimas tik turistams. Dvi dienas važinėjome išnuomota mašina – adrenalino užteko. Tiesa, atskirai reikėtų kalbėti apie navigaciją, ją pasitikėdami taip ir nesuradom Dzeuso olos. Reikia ne tik sekti prietaiso nurodymus, bet ir puikiai žinoti žemėlapi, nes navigacija liepia sukti, o ten – arba praraja, arba status kalnas. O kelio ženklai kalnuose sušaudyti, nes kiekvienas save gerbiantis graikas kalnuose turi šautuvą ir pyškina į kelio ženklus. Antrą dieną jau supratome, kas ir kaip, todėl susidorojome su visais sunkumais. Ties posūkiais nejauku buvo matyti mažytes koplytėles. Jei jose yra nuotrauka, vadinasi žmogus žuvo, jei ne – koplytėlė yra padėka už išsigelbėjimą nuo žūties autoavarijoje.

Maistas Kretoje labai skanus, o porcijos didžiulės. Padavėjai kavinėse sakydavo, kad tai mums jos didelės, o jiems kaip tik. Kavinių, užkeigų, tavernų gausybė, vos ne kiekvienoje padavėjai stovi prie įėjimo ir kviečia užteiti, labai mielai bendrauja, džiaugiasi kiekvienu svečiu. Turiu pasakyti, kad Vido kaubojaus skrybėlė mums labai padėjo – į ją atkreipdavo dėmesį ir praeiviai, ir padavėjai. Tai skrybėlės nuopelnas, kad kavinėse buvome pavaišinti ir ledais, ir kava, ir labai skaniais kokteiliais. O vienas padavėjas buvo krepšinio sirgalius, sužinojęs, kad mes iš Lietuvos, padovanojo dvi alaus taures.

Vanduo ir smėlis... Vanduo toks sūrus, kad net laiko paviršiuje, o smėlis kaip žvyras. Išlipus iš vandens jis prilimpa prie druskuoto kūno, o kai išdžiūsta, nenubyra, nes druska jį prilipdo. O kai dar karštis 31–32 laipsniai... Tai buvo vienintelis nelabai malonus dalykas Kretoje. Net ir didžiausi saulės mėgėjai turėtų pasisaugoti, nes saulė labai kaitri, vidudienį net nėra šešėlio. Paplūdimyje būtinai reikia ką nors pasitiesti, nes įkaitęs

smėlis nudegins. Pamiršau pridurti, kad vanduo labai skaidrus ir švarus. Net ir uostuose Retimne ir Chanijoje. Vidą, žinoma, labiausiai žavėjo žuvys – tokiam skaidriame vandenyje jos puikiai matyti. Gerai, kad neturėjo meškerės, o tai būčiau vaikščiojus viena! Skrendant į Kretą nereikia pamiršti vandens batų, nes kitaip į vandenį neįbrisi: ant dugno tiesiog akmenų sangrūdų, neįmanoma eiti.

Pakelėse visur oleandrai ir didžiuliai žydintys kaktusai, o žemė – karščio išdegintas molis. Viešbučių teritorija sutvarkyta, o kitur švaros ir tvarkos labai reikėtų... Ir asfaltas aprūpėjęs, ir nupjautos šakos guli kelias dienas neišvežtos. Bet čia pastebėjimas tik tarp kitko.

Tikrai nesumeluosiu pasakydama, kad grįžom įgavę kitokios patirties, daug sužinoję ir pamatę, net ir kai ko išmokę.

Tikiuosi, kad tarp laikraščio skaitytojų bus tokių, kurie irgi norės papasakoti apie savo atostogas, pasidalinti patarimais.

Knoso rūmuose

Samarijos tarpeklyje

SVEIKINAME!

Lietuvos liaudies kultūros centras ir Druskininkų kultūros centras kasmet rengia respublikinį pasakotojų konkursą „Žodzis žodžį gena“, kuris sutraukia gausų būrį tarmes ir tautosakos paveldą puoselėjančių pasakorių iš visos Lietuvos.

Birželio 15-ąją Utenos kultūros centre įvyko rajoninis konkurso turas, kuriame dalyvavo ir **Valda Žebelienė**. Ji pateko

ir į respublikinį turą, kuris vyks rugsėjo 9–10 dienomis Druskininkuose.

Valda Žebelienė (kairėje) su kitomis konkurso dalyvėmis

Birželio 29–30 dienomis Vilniuje vyko Lietuvos lengvosios atletikos jaunimo pirmenybės. Dvi trečiąsias vietas šiose pirmenybėse iškovojo **Marija Švytė** – 4 kg rutulį sportininkė nustūmė 12,18 m, o 1 kg diską numetė 34,95 m.

Tęsiame rubriką „Iš pageltusių spaudos puslapių“

(parinko Danguolė Trimonienė)

Rūpinimasis žmogumi – neatidėliotina

(„Lenino keliu“, 1965 m. gruodžio 18)

Išaugo mūsų Tauragnai. Pagražėjo. Pasipuošė naujais namais, gėlynais. Visur pasidarė jaukiau, akiai mieliau. Daug, labai daug padaryta tenkinant gyventojų buitinius poreikius, keliant sanitarinę kultūrą. Todėl bet koks abejingumas darbo žmogų pykina ir jaudina.

Daug gerų paslaugų mums suteikia buitinio gyventojų aptarnavimo kombinatas. Tačiau, kai

reikia batus vežti į Uteną ar, pridavus vietoje savaitę laukti, gyventojai būna nepatenkinti. Sena bėda su kirpėju. Anksčiau jis atvažiuodavo, bet dabar jau kuris laikas nebesulaukiame. Ir važiuoja tauragniškiai kirptis į Uteną, sugaišdami pusdienį ar net dieną.

Kol kas blogai mus aptarnauja ir valgykla. Ypač aptarnavimas pablogėjo, kai ja ėmė rūpintis „Aukštaičių“ restorano vadovai. Dažnai pavėluotai atvežami šalti užkandžiai, alus ir limonadas, ypač vasaros laikotarpiu. Tauragniškiai pageidauja, kad valgykla, kaip ir anksčiau, priklausytų Tauragnų vartotojų kooperatyvui. Tada visus nesklandumus būtų galima žymiai operatyviau pašalinti. Reikėtų pagalvoti ir apie valgyklos darbo laiką. Apylinkės deputatų sesijoje buvo priimtas sprendimas, kad valgykla dirbtų tik iki 18 val., bet darbo valandų nesilaikoma, todėl vakarais čia ne visada norisi užėiti. Būtų geriau, kad vakarais ilgiau dirbtų maisto parduotuvė.

Kiekvienas pirkėjas piktinasi druskos sandėliu, įrengtu prie ūkio prekių parduotuvės. Čia nei švaros, nei tvarkos. Druska pilama tiesiog ant betoninių grindų. Žmonės ją mindžioja, o paskui – sukusus vėl parduodama. Tą gerai žino rajkopsąjungos vadovai, bet išvadų nedaro.

Visiems tauragniškams dabar nemaža problema su gydymusi. Sunegalavai kiek, ir važiuok į rajoną. Kaip džiaugėsi apylinkės gyventojai, kai buvo įrengta ligoninė Tauragnuose. Kiek daug žmonių pasinaudojo jos paslaugomis. O štai jau antri metai, kai ligoninė paversta į tuberkuliozinę. Ne visada būna užimtos visos 25 lovos. Ar negalima būtų šį klausimą taip išspręsti, kad būtų patenkinti visi ligoniai?

Daug pastangų tauragniškiai padėjo, kol išsirūpino, kad būtų pradėta statyti pirtis. Bet jos statyba juda vėžlio tempais ir nebetikima, kad šiais metais joje teks išsiprausti. Ūkiskaitinio darbų vykdytojo baro statybininkai turi susirūpinti.

Rūpestis žmogumi, jo buitimi – neatidėliotinas visų mūsų uždavinys. Todėl visus nesklandumus, kurie dar pasitaiko, reikia tuoj pat pašalinti. O už tą rūpestį darbo žmogus atsidėkos sąžiningu darbu.

P. Kazickas

Čia ruošiami traktorininkai

(„Lenino keliu“, 1966 m. sausio 22 d.)

Gamybinė žemės ūkio valdyba kiekvienais metais Tauragnuose organizuoja traktorininkų ruošimo kursus. Tokie kursai vyksta ir šįmet. Juose mokosi aplinkinių kolūkių kolūkiečiai, Kirdeikių ir Saldutiškio tarybinių ūkių darbininkai. Užsiėmimus praveda gamybinės žemės ūkio valdybos inžinieriai R. Palskis ir St. Treinys.

Užsiėmimai vyksta keturis kartus savaitėje. Dauguma kursų klausytojų stropiai ir sąžiningai lanko užsiėmimus. Gerai įsisavina dėstomą medžiagą Saldutiškio tarybinio ūkio darbininkai J. Trinkūnas ir K. Trinkūnas, „Palangos“ kolūkietis V. Deveikis ir kt. Tačiau klausytojai nusiskundžia, kad jiems trūksta vadovėlių, reikiamos literatūros. Gal vertėtų šiuo klausimu daugiau pasidomėti ir, suderinus su gamybine žemės ūkio valdyba, pristatyti reikiamą kiekį vadovėlių.

P. Kazickas

Kad nemažėtų entuziazmas

(„Lenino keliu“, 1966 m. kovo 19 d.)

Jau ir anksčiau girdėdavosi, kad Šinkūnų kaimo moterys, vadovaujamos kolūkietės G. Babrauskienės, sugeba ir veikaliuką pastatyti, ir dainų padainuoti. Tačiau pasirodyti kultūros namuose jos vis dar nedrįsdavo. Artėjo kovo 8-oji. Susirinko moterų taryba aptarti, kaip geriau, įdomiau sutikus šią šventę. Pirmiausia buvo susirūpinta koncertine dalimi. Moterų tarybos narė Tauragnų vidurinės mokyklos direktorė St. Dicevičiūtė pasiūlė Šinkūnų kaimo moterims suruošti koncertą. Prieštaravimų nebuvo. G. Babrauskienės iniciatyva, padedant kolūkietei pensininkei V. Vitkauskienei, buvo surinkta nemažas būrys moterų. Pasitelkus į pagalbą meno vadovę D. Petrėnienę, jos ėmė repetuoti dainas, intermedijas. Bet tuo moterys nepasitenkino. Ne vienai kilo mintis suorganizuoti pagyvenusių žmonių šokių ratelį. Pasikalbėjus su vienu kitu, atsirado nemažai entuziastų. Vakalais į kultūros namus repetuoti ėmė rinktis kolūkietis St. Talaikis su žmona, darbininkas B. Gineitis su žmona, pensininkai D. Talaikis, Mackevičiai ir kt. Su šokėjais ėmė repetuoti ir dainininkai.

Po dienos rūpesčių kultūros namuose ilgai skambėjo dainos, muzika, kalbos ir juokas. Nors ir nemažai metų atgyventa, bet noras ir pasiryžimas kolūkiečius skatino dirbti. Ir jie savo padarė. Tarptautinės Moters dienos minėjimo proga saviveiklininkai koncertavo. Jaudinančios buvo minutės antros brigados moterims, pagyvenusiems šokėjams. Pirmą kartą jie tokioje didžiulėje scenoje, tokioje šventiškoje aplinkoje.

Žiūrovų kultūros namuose buvo daug. Į minėjimą susirinko kolūkiečiai net iš aplinkinių kolūkių. Ir kai koncertas baigėsi, žiūrovai ilgai ir nuoširdžiai plojo saviveiklininkams.

Tai graži Tauragnų moterų tarybos iniciatyva. Tik reikia bendromis jėgomis paremti saviveiklininkų entuziazmą, juos skatinti, kad koncertai kuo dažniau pradžiugintų tauragniškiaus.

P. Kazickas

Gerai naujieji šeiminkai

(„Lenino keliu“, 1966 m. lapkričio 22 d.)

Vos du mėnesius Bronė ir Antanas Dicevičiai dirba Tauragnų vartotojų kooperatyvo maisto produktų parduotuvėje. Tačiau vos tik jie pradėjo dirbti, parduotuvėje reikalai pasikeitė. Pirmiausia pirkėjams į akis krito gera švara ir tvarka. Niekada jie nesiskundžia maisto produktų asortimentu, jų išdėstymu lentynose. Visada parduotuvėje galima nusipirkti šviežios mėsos, įvairių dešrų, daržovių, pienoškų maisto produktų, ko anksčiau net labai stokojo.

Pirkėjai patenkinti naujaisiais maisto produktų parduotuvės šeiminkais ir taria jiems ačiū.

L. Žalnierytė

AKTUALU

(informacija iš tauragnai.eu)

**Siūlymas pripažinti statinius, kurie neturi
savininkų (ar kurių savininkai nežinomi),
bešeimininkiais**

Utenos rajono savivaldybės administracija kreipiasi į teismą dėl statinių, kurie neturi savininkų (ar kurių savininkai nežinomi), pripažinimo bešeimininkiais ir jų perdavimo valstybės ar savivaldybės nuosavybėn, iš jų: Daržinė Sėlės kaime; Daržinė Maleckažemio k.; Daržinė 2 Sėlės k.; Grūdų sandėlis Vilkablauzdės k.; Karvidė Maleckažemio k.; Veršidė Sėlės k.; Penimų galvijų ferma Sėlės k.; Veršidė Maleckažemio k.; Daržinė Šeimaties k.; Trašų sandėlis Sėlės k.; Veršidė ir sandėlis Pilkenių k.; Veršidė Maleckažemio k.; Veršidė Sirvydžių k.; Veršidė Vilkablauzdės k.; Avidė Ryliškių k.; Grūdų sandėlis Sirvydžių k.; Veršidė Šeimaties k.; Karvidė Kalvių k.; Veršidė Gaidelių k.; Karvidė Sirvydžių k.; Karvidė Sėlės kaime.

Asmenis, turinčius turtinių teisių į šiuos statinius, prašome **iki 2016 m. spalio 1 d.** kreiptis į Utenos rajono savivaldybės administracijos Teritorijų planavimo ir statybos skyrių adresu: Utenio a. 4, II aukštas, 217 kab. ir pateikti dokumentus, liudijančius nuosavybės ar kitas turtines teises į šiame skelbime išvardintus statinius.

Liepos mėnuo ir liaudies išmintis (iš interneto)

*Jei liepa karšta – rugsėjis šaltas. *Kokia liepa, toks ir sausis. *Didelė rasa per Onines žada gražų orą rugpjūtyje, o pradėję rausti šermukšniai – ankstyvą, šaltą žiemą. *Jei vapsvos skraido iki vėlyvo vakaro, kitądien bus giedra. *Dobilų lapeliai prieš lietingą orą ir nakčiai susiglaudžia. *Iš vandens išlindusios varlės – blogo oro ženklas. *Kurmiai pievas aria, saulėtas dienas pranašauja. *Jei lakštingala visą naktį čiulba – bus saulėta diena. *Jei liepos mėnesį bitės skrenda link avilių, galite laukti lietaus. *Gausiai žydinčios liepos žada lietingą rudenį, o uodų spiečiai – gerą orą. *Jei antys nardo ir pliuskenasi – bus lietaus.

Aldona Driukienė džiaugiasi grožiu ir nori juo pasidalinti su kitais. Orchidėja vis dar žydi nuo Motinos dienos.

(atsiuntė Bronė Juknevičienė)

A†A Seniūnijoje*Birželio mėn. mirė**ELENA VAIŠNORIENĖ, 90 metų,**Stūglių k.,**AGOTA JALINSKIENĖ, 98 metų, Sėlės k.,**Liepos mėnesį**EMILIJA MUSTEIKIENĖ, 92 metų,**Stūglių k.,**Užjaučiame artimuosius*

Nuotraukos Dainiaus Atkočiūno, Bronės ir Vido Juknevičių, Danguolės Trimonienės, Žymanto Trimonio, Valdos Žebelienės;

Redagavo ir maketavo

Danguolė Trimonienė

Spausdino Utenos spaustuvė